

Міністерство освіти і науки України
Національний університет біоресурсів
і природокористування України
Гуманітарно-педагогічний факультет

МАТЕРІАЛИ
III Міжнародної науково-практичної конференції
23–24 лютого 2017 року

**«РОЗВИТОК СУЧАСНОЇ ОСВІТИ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, ІННОВАЦІЇ»**

Київ – 2017

школах за контрактом, а в умовах законодавчих змін були змушені отримати необхідний досвід для подальшої роботи у школі.

Отже, розглянувши особливості формальної вищої педагогічної освіти Італії, доводимо висновок про розвиток таких тенденцій: 1) університетизація педагогічної освіти; 2) диверсифікація напрямів у секторі вищої педагогічної освіти (SSIS, TFA, PAS); 3) обов'язковість для вчителя здобуття ступеня магістра; 4) варіативність навчальних планів і програм курсів підготовки вчителів; 5) підготовка класоводів і вчителів початкових класів в університетах; 6) післядипломна педагогічна освіта для учителів-предметників. Перспективи подальших розвідок вбачаємо у дослідженні неформальної та інформальної педагогічної освіти в Італії.

СОПОВА Дана

АКАДЕМІЧНА ЧЕСНІСТЬ ЯК ОЗНАКА ЯКОСТІ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ

Однією із складових якості вищої освіти, підвищення конкурентної спроможності фахівця є відповідальність студента за результати освітньої діяльності. У цьому контексті академічна чесність є системоутворювальною характеристикою, яка впливає на формування етичних якостей майбутніх професіоналів, зокрема: відповідальності, сумлінності, порядності, довіри, справедливості, поваги та мужності. Можна констатувати, що масштаби поширення нечесної поведінки серед студентства, безвідповідальне ставлення до результатів освітньої діяльності посилюють зниження якості навчання та приводять до підготовки некомпетентних фахівців.

Використання студентами нечесних прийомів у своїй навчальній діяльності є важливою проблемою для системи вищої освіти в багатьох країнах, в тому числі і в Україні. Дослідження нечесної поведінки, які розпочалися з 40-х років XX століття показують, що в практиці академічного обману залучена значна частка студентів: в зарубіжних університетах в різні періоди часу оцінки їх розповсюдженості варіюють від більш ніж 50% до 70% і вище. Студенти, які списують, отримують кращі оцінки, ніж ті, що вони заслуговують, що призводить до неврівноваженої конкуренції, знижує бажання студентів навчатися і призводить до неадекватного оцінювання академічних досягнень студентів. В розвинених демократичних країнах списування вважається шахрайством і соціально засуджується [3].

Провідні світові університети мають «Кодекси честі», що зобов'язують студентів не дозволяти списувати іншим студентам і не списувати самому. Існують непрямі свідчення, що дозволяють судити про масштабність списування як явища в українських вищих навчальних закладах. Широке поширення практик нечесної поведінки в Україні підтримується і лояльним ставленням більшості населення до цього явища. Так, наприклад, в загальноукраїнському дослідженні «Академічна культура українського студентства: основні чинники формування та розвитку», проведеному ГО «Східноукраїнським Фондом соціальних досліджень» в 2015р., більше половини опитаних відзначили, що вважають допустимим використання шпору під час навчання в школі і в університеті. При цьому серед молодих людей така більша, ніж серед респондентів старше 30 років. До захисту «кулеци» дипломних та дисертаційних робіт громадська думка ставиться суворіше, ніж до використання чужих робіт або шпору в навчальних завданнях, однак кожен п'ятий вважає допустимим і таку поведінку. Причина толерантного ставлення до проявів академічної нечесності – у відсутності поваги до правди та праця [2].

Академічна чесність є сукупним поняттям, яке описує своєрідний договір між усіма учасниками академічної громади – викладачами, студентами та адміністрацією навчального закладу. Вона базується на морально-етичних цінностях, з якими студент приходить до університету, збагачує їх під час навчання та не закінчується в момент, коли випускник отримує диплом. Здатність бути відповідальним, чесним, ставитись толерантно до думок оточуючих, мислити критично, дотримуватися в своїх діях етики – це складові, які формують

ють поняття академічної чесності, і входять до переліку характеристик компетентного студента і науковця [2].

Побудова Європейського простору вищої освіти зробила проблему академічної чесності актуальною на сучасному етапі. Європейська хартія для науковців (2005 р.) встановила вимоги та принципи для учених, які містять складові академічної чесності – це надійний захист результатів досліджень, професійне ставлення до наукової діяльності, відповідальність і підзвітність, дотримання принципів професійної етики. Такий документ як «Кодекс рекрутації академічних працівників» формулює вимоги щодо набору кадрів університетів Європейського союзу. Європейська Хартія та Кодекс рекрутації відчутно впливають на національну політику та законодавчі бази європейських країн. За допомогою проекту «Вплив політики боротьби з плагіатом у вищій освіті Європи» (2010–2013 рр.) було проаналізовано методи боротьби з плагіатом у країнах Європейського Союзу та сформовано рекомендації, як вдосконалити та актуалізувати інституційну культуру академічної чесності [1].

У Європейському просторі вищої освіти і наукових досліджень існує комплексне поняття академічної досконалості, яке включає в себе знання та уміння високої якості, захист науковця та його доробку, ідентифікація та довіра до результатів наукових досліджень, захист прав інтелектуальної власності. Лише цілісна, глибоко інтегрована в середовище вищого навчального закладу академічна чесність може забезпечити високі стандарти. Саме тому академічна чесність є ознакою якості університетської освіти та підґрунтям для зростання академічної досконалості.

Література:

1. Академічна чесність як основа сталого розвитку університету / Міжнарод. благод. Фонд «Міжнарод. фонд дослідж. освіт. політики»; за заг. ред. Т.В. Фінікова, А.С. Арпихова – К.: Таксон, 2016. – 234с.
2. Т.Фініков. Корупційний тиск у сфері вищої освіти: чинники і розвиток "середовища" протидії. // в кн. Прозорість і корупція в системі вищої освіти України: 36 матеріалів конф. (21 – 22 листоп. 2002 р., м. Львів). – К.: Таксон, 2003. – с. 169.
3. Рей М. Джонс. Академічна корупція в Україні / Рей М. Джонс // Прозорість і корупція в системі вищої освіти України. – К.: Таксон, 2003. – С. 261-267.

ЮРЧЕНКО Наталія

ІНШОМОВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-ПЕДАГОГІВ

Сьогодні перед професійними освітніми закладами стоїть завдання не просто підготувати гарного фахівця в певній галузі діяльності, а сформувати всебічно розвинутого, соціально активну особистість, здатну до навчання впродовж всього життя та до швидкої адаптації в умовах інтенсивної глобалізації та інтернаціоналізації у всіх сферах людської діяльності. Тому для формування такої особистості не достатньо в повній мірі тільки об'єму знань за фахом. Воно передбачає здатність майбутніх випускників до творчого застосування набутих знань у реалізації завдань фахового спрямування, спроможність здійснювати іншомовне спілкування з фахівцями з інших країн, а також виконувати професійну діяльність в умовах іншомовного середовища.

Актуальність та нагальність питання формування іншомовної компетентності у працівників конкретних професій не викликає сумнівів. Останнім часом в науковій літературі з'являються публікації щодо питання формування іншомовної професійної компетентності. Аналіз різних підходів до проблеми компетентності в цілому та іншомовної компетентності зокрема дозволяє зазначити, що досі питання формування іншомовної компетентності не має однозначної відповіді.

У сучасній науковій літературі досить значної уваги вчені приділяють формуванню іншомовної компетентності вчителів іноземної мови, але питання формування іншомовної компетентності вчителів інших спеціальностей залишається дослідженням недостатньо.